

Ekumeniczne powołanie franciszkanina. Pomoce w formacji ekumenicznej w duchu św. Franciszka z Asyżu, red. S.B. Brzuszek OFM, Z.M. Styś OFM, Warszawa – Rzym 2002, 214 s. (Jeden jest Pan, t. 3), ISSN 1642-5545, ISBN 83-905319-4-1.

Tom składa się z dwóch części: pierwsza, bez tytułu, podzielona na dziewięć rozdziałów o charakterze bardziej teoretycznym, ma na celu wprowadzenie w blaski i cienie współczesnego ekumenizmu. Najpierw przedstawiono ekumeniczne zaangażowane się Braci Mniejszych, następnie przedstawiono krótko historię podziałów i obecną sytuację Kościołów oraz istniejącą już komuniją między nimi, dalej ukazano przeszkody na drodze do pełnej jedności i wytyczono kierunek dalszego marszu, który ma zmierzać przez komuniją z Bogiem do komunii pomiędzy ludźmi, syntetycznie naszkicowano także biblijne i doktrynalne podstawy ekumenizmu oraz ekumeniczne powołanie franciszkanina. Część druga, nosząca tytuł: *Światy Franciszek – chrześcijanin ekumeniczny*, proponuje szereg tematów do rozważań we wspólnotach zakonnych w ramach formacji ciągłej: Św. Franciszek a Trójca Święta, słowo Boże, Kościół, heretycy; metoda misjonarska św. Franciszka, św. Franciszek a życzliwość dla innych. Całość zamknięta niezwykle ważny i aktualny aneks pt. *Dialog a ruchy religijne (sekry)*.

Autorzy dzieła jakby ukryli się w cieniu jego treści. Ich imiona i nazwiska znalazły się w układzie alfabetycznym zaledwie w przypisie do *Prezentacji* Ministra Generalnego Zakonu. A są to: Giovanni Cereti, Giuseppe Dal Ferro, Carlo Paolazzi, Rino Sgarbossa, Hilaire Valiquette i Teclé Vetralli. Trzej z nich: Dal Ferro, Sgarbossa i Vetralli są członkami komitetu redakcyjnego kwartalnika „Studi Ecumenici”, organu naukowego Instytutu Ekumenicznego św. Bernardyna w Wenecji. Autorzy ci, dysponujący doskonałym księgozbiorem tegoż Instytutu oraz jego dorobkiem naukowym, swoją pracę wykonali pod kierun-

kiem o. Tecele Vetralliego, przewodniczącego Komisji Dialogu Ekumenicznego, stanowiącej część Służby na Rzecz Dialogu Zakonu Braci Mniejszych.

Treść opracowania wskazuje, że jego autorzy posiadają głęboką znajomość realiów ekumenicznych na Wschodzie i na Zachodzie, a także ducha św. Franciszka. W swojej pracy wyszli bowiem zdecydowanie nie od tego, co dzieli katolików od reszty chrześcijan, ale od ukazania tego wszystkiego, co już jest wspólne, słowem, od istniejącej już jedności, słusznie wnioskując, że tylko w ten sposób można nawiązać i prowadzić prawdziwy dialog. Praca zdaje się nie tylko podsumowywać aktualny stan ruchu ekumenicznego, ale równocześnie ukazywać perspektywy badawcze i dialogowe – np. wskazuje na potrzebę podjęcia w dialogu ekumenicznym spraw jakby zapomnianych, do których należą przede wszystkim problemy etyczne. Jasno też mówią, że chociaż praktycznie nie ma dialogu z sektami, to te nie są i nie mogą być nikomu obojętne. Jest to więc publikacja doskonale osadzona w nurcie współczesnego ruchu ekumenicznego, a równocześnie, będąc wolną od wszelkich uprzedzeń konfesyjnych, zdaje się wyprzedzać powszechną świadomość ekumeniczną.

ks. Piotr Jaskóła (Opole)